

Sygn. akt III KK 222/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cezar

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 listopada 2014 r.,
sprawy **W. P.**
skazanego z art. 190 § 1 k.k. i 226 § 1 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 12 marca 2014 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w L.
z dnia 29 listopada 2013 r.,

postanowił

- 1/ oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2/ zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. S., Kancelaria w L., kwotę 442,80 (czteryście czterdzieści dwa zł osiemdziesiąt gr) w tym 23% podatku VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3/ zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w osobie majora R. H. – sędziego Wojskowego Sądu Garnizonowego delegowanego do orzekania w wymienionym Sądzie Rejonowym, wyrokiem z dnia 29 listopada 2013, uznał W. P. za winnego: 1) czynu z art. 190 § 1 k.k., za który wymierzył karę 4 miesięcy ograniczenia wolności, 2) czynu z art. 226 § 1 k.k., za który wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a następnie orzekł karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 12 marca 2014 r., Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu apelacji oskarżonego, uchylił orzeczenia o karze, po czym za każde z przestępstw wymierzył kary po 100 stawek dziennych grzywny, a następnie karę łączą 150 stawek dziennych grzywny po 10 zł za stawkę. Oba sądy zwolniły oskarżonego od kosztów sądowych.

Kasację złożył obrońca skazanego zarzucając uchybienie z „art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez niezasadne odstąpienie od uchylenia wyroku z dnia 29 listopada 2013 r. wydanego w sprawie III K .../11 Sądu Rejonowego, w sytuacji gdy sprawa została rozpoznana przez Sąd nienależycie obsadzony, a to w sytuacji gdy była ona rozpoznana przez procedujący jednoosobowo Sąd w składzie sędziego Wojskowego Sądu Garnizonowego delegowanego w oparciu o treść przepisu art. 26 § 1 ustawy prawo o ustroju sądów wojskowych do pełnienia obowiązków sędziowskich w Sądzie Rejonowym, która to delegacja z dnia 22 czerwca 2012 r. sygnowana była przez sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości a nie przez Ministra Sprawiedliwości”.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna na uzasadnienie zasadności zarzutu powołuje przede wszystkim uchwałę pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014 r., BSA – 4110 – 4/13 (OSNKW 2014 r. z. 4 poz. 31), pomijając, że wyklucza ona możliwość zastąpienia Ministra Sprawiedliwości przez sekretarza albo podsekretarza stanu, ale w wydaniu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 5 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 u.s.p., a nie w delegowaniu sędziego na podstawie art. 77 § 1 u.s.p. do pełnienia obowiązków sędziego w innym sądzie, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, oraz, że powołana uchwała wiąże od chwili jej podjęcia. Jest więc oczywiste, że obszerny wywód kasacji bazujący na treści tej uchwały, jest chybiony, bo nie ma ona tu zastosowania.

W polu uwagi skarżącego znalazło się również postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2013 r., V KO 74/13 (LEX nr 1389021), ale głównie w celu stwierdzenia, że Sąd „nie poruszał w nim wykładni tzw. osobistych uprawnień kadrowych Ministra Sprawiedliwości w stosunku do sędziów...”. Kasacja pominęła natomiast, że Sąd Najwyższy w postanowieniu tym na kanwie analogicznej sytuacji jak w niniejszej sprawie wyraził pogląd, że sekretarz albo podsekretarz stanu może w zastępstwie Ministra Sprawiedliwości delegować sędziego na podstawie art. 26 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych do pełnienia obowiązków sędziowskich w innym sądzie wojskowym lub w sądzie powszechnym .

Nie sposób bowiem dopatrzeć się powodów, dla których główna teza uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2007 r., BSA I – 4110 - 5/07 (OSNKW 2008, z. 3, poz. 23), dopuszczającej takie zastępstwo przy delegowaniu sędziego na podstawie art. 77 § 1 u.s.p., miałyby się dezaktualizować na gruncie art. 26 § 1 u.s.w. W związku z tym uchwała ta zgodnie z art. 61 § 6 ustawy z dnia 23 listopada 2003 r., o Sądzie Najwyższym wiąże Sąd Najwyższy we wszystkich sprawach, również obecnie rozpoznawanej.

Podzielając powyższe stanowisko oraz z uwagi na związanie wynikające z art. 61 § 6 u. S.N., oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.

Tylko marginalnie należy zauważyć, że również chybiony był wniosek kasacji. Zaistnienie przed sądem pierwszej instancji uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k., zobowiązywałoby do uchylenia wyroku również tego Sądu, a nie tylko wyroku Sądu Odwoławczego.